

A FÁRADT VÁNDOR

Kispál Csilla

A fáradt vándor

Elfáradtam már a világgal harcolni,
ó szeress magadhoz, Istenem.
A szívemet ne hagyd megsarcolni,
Te tudod, semmim sincs nekem.
Gyorsan ölelj magadhoz,
mert hamarosan feladom,
lankadó szárnyakkal oltalmaz még
hűséges őrző angyalom.
Erőm végére jár már,
lelki szemeim előtt halványodnak a színek.
Idő előtt itt a végállomás,
elfogynak alólam a sínek.
Elkopott szájamból a régi íz,
nem vonz már engem a kenyér, a víz.
Minden azt súgja nekem:
ne küzdj, add fel és feledj.
Csak szélmalomharc az egész,
elpazarlod az életed.
Csupa árulás minden körülöttem
és magába szippant a magány,
Hogy éltem túl ezt a rémálmot idáig,
az egy valódi talány.
Kegyetlen tükröt tart elém
az átkozott világ,
A szeretet nélküli igazság
arcomba köp minden hibát.
Vaksötét éj borul lelkemre.
Úgy érzem kiégek örökre,
Mégis megszólít egy gyengéd hang,
mint a távolból az ismerős, kicsiny harang.
S amikor már elhagyott mindenki más,
feltűnik előttem egy apró lámpás.
Dacolva őrjöngő viharral, széllel,
Vezet az Úton a szeretetével.

Forrás: www.keresztenydalok.hu